

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ X

Tetino benátské zrcadlo

S bratrancem Miloněm jsme prováděli všelijaké rošťárny, takže nás, většinou taťka, musel občas srovnat řemenem. Samozřejmě vždycky na holou. Jednou, když jsme se vybulili, nám pak povyprávěl, jaké to bylo s lumpárnami v době jeho dětství. Povídal, že když něco s Milovým tátou, svým dvojčetem, vyvedli, a nachomýtl se k tomu četník, byla jediná záchrana utéct přes řeku. Bylo jedno, jestli bylo parné léto, nebo po řece plavaly ledové kry. Bezpečí bylo na druhém břehu, protože si četník nikdy nenamočil svoje naleštěné holínky. Průšvih byl ale, když byl četník jízdní. Kůň proběhl prý řeku tryskem, i když měl vodu po břicho. Jediná záchrana byla vylézt na strom. A táta povídal: to byste, kluci, nevěřili, jak vysoko dosáhl svojí šavlí, když si stoupl ve třmenech! Když se leze rychle na strom, je přitom vždycky vystrčený trochu zadek. Rána šavlí naplocho, byla strašná. Málokdo dokázal ze stromu nespadnout. Ale to prý už bylo stejně jedno. Pan četník navečer objel hospody v okolí a všem hostům oznámil: dnes jsem označil šavlí na zadnicích dva darebáky, tak si doma zkontrolujte kluky a těm označeným domluvte, než udělají něco ještě horšího a dostanou vás do průšvihů. Všichni tátové, večer po příchodu domů z hospody, nechali nastoupit své syny a zaveleli: kalhoty pod kolena, košile ke krku a čelem vzad!! No a ti označení dostali potom takový nářez, že se prý pod ním to černé jelito od šavle úplně ztratilo.

S Miloněm jsme, oba společně, dostali na zadek několikrát. A vždycky to dopadlo stejně. Když jsem já měl na zadnici už jen razítka od konečku řemene, měl Milo ještě celé pruhy. A když jsem měl zadek úplně čistý /bylo to o prázdninách, kdy mi táta za poznámky každý den zadnici nemusel přibarvovat/, měl Milo ještě razítka. Tak mě Milo roky vyčítal, že jako o rok mladší, dostanu vždycky daleko míň. To trvalo několik roků, až do průšvihů se zrcadlem.

Někdy ve čtvrté třídě před Vánocemi jsem zase jednou v neděli navštívil doma Miloně. Strýc s tetou měli na odpoledne lístky do kina na Dolarová manželství. To byl nepřístupný film, a tak nešla ani Dáša. Ještě než strýc s tetou odešli, hráli jsme se strejdou úžasnou hru. Milo tančil folklór a měl doma valašku a taky šavli s pochvou. Vzal si šavli – mně dal pochvu, protože jak řekl, s tím neumím zacházet a šavle v mé ruce by byla stejně nebezpečná jako sekerka při našem letním souboji na chalupě. Strejda měl dlouhý smeták, zabarikádoval se

do rohu předsíně na nízký stolek a my na něj útočili. Smeták držel zametacím spodkem dopředu a s přehledem nejen zastavoval naše útoky, ale občas nás těmi žíněmi postrčil do ramene nebo hrudníků, až jsme skončili na zadku. Po čtyřech pádech jsem měl dojem, že mám poněkud naražený zadek. Milo na tom byl asi stejně, a tak jsme změnili taktiku. Na střídačku vždy jeden útočil a druhý se strejdu snažil pantoflem nebo bačkorou trefovat do hlavy. Karta se rychle obrátila a my měli najednou dost navrch. Ale než jsme mohli dosáhnout jasného vítězství, vše ukončil tetin křik na strejdu: **Ty starý blázne, že nemaj kluci rozum chápu, ale že ho nemáš ani ty?! To čekáš, až kluci rozbijí teď v zimě okno na balkon?**

Tím tato úžasná hra skončila. Strýc řekl: Kluci **dost**. A bylo. Šli jsme si hrát chvíli s autíčkama. Dáša dostala od tety za úkol: Ty kluky hlídat, ať něco neprovedou. Chvíli po odchodu tety a strýce Milo zase vytáhl šavli a pochvu a šli jsme do předsíně šermovat. Dáša mezitím zalezla do obýváku, nasadila si sluchátka a pustila si do nich z magnetáku svého milovaného Valdu Matušku. My zatím v předsíni usilovně bojovali. Bylo to super, až do okamžiku, kdy mi silnější úder šavle vyrazil pochvu z ruky. Vyletěla dost prudce, a kéž by vysklila to okno na balkon!!!! Ne!!!! Musela vletět do tetina, velmi milovaného, velkého zrcadla v ozdobném zlaceném rámu. V okamžiku se vysypalo. Miloň zbledl jako stěna a slzy jako hrachy se mu začaly kutálet po tvářích. Notnou chvíli jsme stáli jako zkamenělí. Postupně, při pohledu na bratrancovy slzy, se rozklepaly nohy i mně. Dáša nevylezla. Po delším ochromení začal Miloň jednat. Rám se zbytkem zrcadla jsme odnesli do sklepa, strčili za regál a přikryli starou dekou. Miloň po cestě zpět vzal ze sklepa nahoru nějaký velký obraz. Před bytem jsme ho na chodbě ometli z prachu a přetřeli vlhkou hadrou. Vypadal najednou úžasně. Pověsili jsme ho na skobu po zrcadle, uklidili pod ním střepy ze zrcadla – ven do popelnice, a na závěr jsme se ještě suchou hadrou na zem pokusili znenápadnit světlejší obdélník po zrcadle, kolem o dost menšího obrazu. Kupodivu se to celkem povedlo. Dáša byla pořád v obýváku. Šli jsme si pak zase hrát s autíčky. Já byl s výsledkem naší práce moc spokojený. Můj asperger¹ neumožnil, abych úplně pochopil vážnost situace. Miloň ale pořád plakal, jako krokodýl.

V zámku zaharašil klíč, strýc s tetou se vraceli. Teta se v předsíni klidně vyzula, sundala si kabát, pověsila ho na věšák vedle nově pověšeného obrazu a šla se do ložnice převléknout. Strejda se vyzul, upřel pohled na obraz, pohlédl na nás a zvedl obočí. Pak si jako teta sundal a pověsíl kabát a šel se za tetou převléct. Z ložnice vyšla první teta, prošla předsíní a vešla do kuchyně. Když chtěla za sebou zavřít dveře ztuhla, pomalu zacouvala zpět do předsíně, otočila se k obrazu a zlověstným hlasem se Miloně zeptala: **Kde je zrcadlo, Milo??** Ubohému chlapci už zase tekly slzy jako hrachy a s obrovským sebezapřením se přinutil říct: Je ve sklepě mamí. **A co dělá ve sklepě?!!!** Rozbilo se, maminko. Teta vběhla do obýváku za Dášou a zakřičela na ni: Co se stalo s benátským zrcadlem?? Dáša, se sluchátky na uších, nereagovala. Teta jí strhla sluchátka a už vzteky bez sebe zařvala: Co je sakra s benátským zrcadlem?? Dáša se na ni nechápavě podívala, vstala a povídá: Co by bylo, visí v předsíni. **PLESK.** Strašná facka srazila Dášu zase zpět na gauč. Strejda stál ve dveřích. Teta se na něj

---

¹ Aspergerův syndrom velmi ztěžuje, až znemožňuje chápání situací a vztahů a orientaci v nich.

jsem na okamžik zahlédl něco tmavého pod jejím břichem. Plačící teta chystala večeři. Strejda všechno pouklízel a potom zavelel: Dáša natáhnou kalhotky, Leslí vztyk, obléct, odvedu tě na tramvaj.

Když jsem odcházel, Milo s Dášou stále klečeli pod oknem a Milo pořád hlasitě kvílel. Já ostatně taky. Až na schodech jsem se pokusil ztišit, tak úplně to ale nešlo. Než přijela tramvaj, strejda mi strčil do ruky třicet haléřů na jízdenku, a když přijela, postrčil do ní už jen potichu křučícího kluka. Jel jsem bez přestupu až na konečnou. Uvědomil jsem si, že mě dost bolí zadek. Zdaleka ne tak jako po velkém nářezu od mamky, ale bolí. Přemýšlel jsem, jestli je to trestem za to zrcadlo, nebo následek několika pádů na zadek při boji se strejdou. Strejda telefonoval našim, takže když jsem přišel domů, vědělo se všechno. To bylo v neděli.

Následující týden se šlo v sobotu naposled do školy a začaly pak vánoční prázdniny. Od pondělka až do soboty jsem nosil ze školy poznámky. Při večerních trestech za ně jsem od táty dostával vždy celých 25 zprava, s došlehem na levou pěst, aby se mi nestrhly stroupky. Protože to měl táta proti ruce, musel jsem u toho být hrozně moc roztažený /lokty daleko od kolen/. Bylo to velmi nepříjemné, a navíc v tom roztažení hodně bolel i naražený zadek. Několikrát jsem si taky vzpomněl na to černé, co jsem na okamžik zahlédl pod břichem Dáši, když si s rukama za hlavou, kvůli kalhotkám u kolen, dost nemotorně klekala pod okno vedle mě. Se stejně starými susedovic Sabinkou, Elinkou z naší ulice a s o tři roky starším Tonkem jsme dost často, už od pěti let, hráli hru „Ukazovat si zadky.“ Všichni čtyři jsme byli z dost prudérních rodin, kde byla nahota dospěláků tabu – já viděl jedinkrát nahého tátu ležet ve vaně – a tak tato hra byla snad reakce na to. Vždy jsme si ale prohlíželi navzájem jen skoro stejné zadky, a předky nás nezajímaly. Byl jsem si ale jistý, že pokud by měly holky pod bříšky taky něco podobného, určitě bych si všiml.

Na rok 1965 jsme se moc těšili, říkalo se, že každý měsíc bude jedna sobota volná, děcka nepůjdou do školy a dospělí do práce. A taky to tak potom několik let bylo. V neděli jsme ke strejdovi zašli všichni, s tátou i mámou. Rodiče hráli v obýváku kanastu. S Milou jsme byli v dětském pokoji, Dáša před námi prehla do kuchyně. Než odešla, tak nás upozornila, že jestli zase něco vyvedeme, a ona to kvůli nám zase schytá, tak nás oba zabije. Miloň měl ale jinou starost. Donesl si z koupelny přenosné zrcadlo, sundal si kalhoty i trenky, mě přinutil ho následovat a potom s pomocí zrcadla zahájil průzkum barevnosti našich zadků. Dospěl k závěru, že mě zase strýc, na rozdíl od něho, šetřil. Já byl přesvědčený, že ne. Milo měl na pravé pěst devět proseknutí, já osm. Dohadovali jsme se dost dlouho, až nás napadlo požádat Dášu o rozsouzení. Před půl rokem bych se před ní dost styděl, ale potom, co mě potahal susedovic pes Magor po lese a klacky mě odřely zepředu od brady až po prsty na nohou a Dáša jednak asistovala našim při mém ošetřování a potom jsem kvůli hlubokým odřeninám musel skoro týden chodit, i před ní, po domě i po zahradě úplně nahatý, mi to už vůbec nepřišlo. Naběhli jsme za ní do kuchyně jen v tričkách a požadovali posouzení našich zadků. Dáša k mému rozhořčení jednoznačně přisoudila výrazně sytější zabarvení Milově zadnici. Ale taky se jí nezdálo, že by strýc můj zadek nějak šetřil. Po delším dohadování se Dáša dost překvapila a poskytla k posouzení i svoji zadnici. Nešla do půl těla jako my, ale stáhla si kalhotky jen vzadu pod zadek k jeho posouzení. Vpředu měla navíc dlouhé tričko. Výsledek překvapil. Dáša i já jsme měli skoro stejně zmalované zadnice – tedy podle Miloně. Naproti tomu Milo měl oproti nám daleko sytější barvu. A protože bylo naprosto jasné, že strýc Dášu

fakt šetřil, uznal můj bratranec, po letech obviňování a výčitek, že mě naši tátové, jako o rok mladšího, nijak neprotěžovali. A že mě modřiny asi mizí daleko dříve než jemu.
KONEČNĚ!!

www.spankboy.cz